Sb. Tím však byl st-l uveden v omyl, že jde o rozhodnutí konečné, které opravnému prostředku administrativnímu již nepodléhá a sveden k tomu, aby místo odvolání k ústřednímu úřadu podal ihned stížnost na nss; tím mu byla ztížena obrana jeho práv. Slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss, aniž měl nss možnost, zabývati se meritem sporu.

Č. 11.247.

Církevní věci: * Těžkým, postavení duchovního nedůstojným mravním »přečinem« ve smyslu ustanovení § 7 lit. b) zák. čl. XIV:1898 nerozumí se jen »přečin« ve smyslu trest. zák.

(Nález ze dne 28. dubna 1934 č. 8691.)

Věc: Jan. K. v D. proti referátu min. škol. v Bratislavě o odnětí kongruového doplňku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Rozhodnutím stížností naříkaným vyslovil referát min. škol. v Bratislavě vůči st-li, faráři reformované církve, toto:

»Rozsudkem krajského soudu v Košicích ze 13. ledna 1931 byl Jste uznán vinným, že Jste způsobil jiným újmu na svobodě a cti a odsouzen na základě § 1 zák. č. 309/1921 Sb. k pokutě 200 Kč nepodmínečně, kterýžto rozsudek se stal pravoplatným. V důsledku toho, odvolávaje se na § 6 zák. z 25. června 1926 č. 122 Sb., resp. na § 177 vl. nař. ze 17. července 1928 č. 124 Sb., dále na odst. b) § 7 zák. čl. XIV:1898, ve smyslu kterého ztrácí na dobu 3 roků doplněk příjmů ten duchovní, který se provinil těžkým mravním přečinem, příčícím se jeho postavení, anebo projevuje chování státu nepřátelské, a byl proto rozsudkem trestního soudu odsouzen — odnímám Vám dnem 31. ledna 1931 po dobu tří roků nárok na kongruální plat se všemi právními následky, vyplývajícími ze zák. č. 122/1926 Sb., resp. vl. nař. č. 124/1928 Sb.

Ve stížnosti na toto rozhodnutí podané jsou obsaženy tyto námitky: 1. rozsudek krajského soudu spočívá na nesprávném právním posouzení st-lova činu; st-l nechtěl nikoho utiskovati, aby něco nekonal, nýbrž potrestal věřícího tím, že mu odepřel přijímání Těla Božího, poněvadž při vstupu v manželství s katoličkou vydal revers, že jeho děti z tohoto manželství budou katolíky, což není přípustno ani podle církevního, ani podle světského zákona; st-l uložil tento trest teprve, když věřící svou vůli vydáním reversu již uplatnil; 2. podle § 177 vl. nař. č. 124/1928 Sb. ve spojení s předpisem § 7 zák. čl. XIV:1898 a § 5 zák. čl. XIII:1909 lze vysloviti odnětí doplňku kongruy jen, byl-li duchovní odsouzen pro přečin; 3. podle těchže zákonných předpisů měly býti trestní spisy zaslány církevní vrchnosti, aby tato provedla proti st-li disciplinární řízení, a teprve, kdyby církevní soud vinu st-lovu uznal nebo kdyby do 4 měsíců odpovědi nedal, mohlo by býti zastaveno vyplácení kongruového doplňku; církevní vrchnost st-lova nikdy nebyla vyzvána, aby proti st-li zahájila disciplinární řízení; 4. s hlediska církevních předpisů nemůže býti st-lův čin uznán trestným, poněvadž st-l jednal podle církevních předpisů a na obhájení zájmů církve.

O této stížnosti uvážil nss toto:

Žal. úřad opřel svůj výrok o předpis § 7 zák. čl. XIV:1898, který podle § 6 zák. z 25. června 1926 č. 122 Sb. a § 177 vl. nař. ze 17. července 1928 č. 124 Sb. je dosud platnou právní normou.

V 7 lit. b) cit. zák. čl., pokud pro dnešní spor přichází v úvahu, se stanoví, že kongruový doplněk ztrácí ten duchovní, který se dopustí těžkého, svého postavení nedůstojného mravního přečinu (v maďarském znění »erkölesi vétség«, ve slovenském překladu »mravný priestupok«, v něm. překladu »sittliches Vergehen«) ..... a byl proto rozsudkem trestního soudu nebo disciplinárně potrestán.

Podle obsahu trestního rozsudku okr. soudu v Moldavě z 28. října 1930, potvrzeného co do výroku o vině rozsudkem kraj. soudu v Košicích ze 13. ledna 1931, spáchal st-l přestupek § 1 zák. z 12. srpna 1921 č. 309 Sb. tím, že dne 9. června 1930 předčítal v ref. kostele ve V. při bohoslužbách list, podle kterého Josef Á. proto, že se oženil s katoličkou a vydal revers, že děti z jeho manželství budou katolíky, vylučuje se z ref. církve, odpírá se mu poskytnutí církevních obřadů, a prohlásil, že Josef Á. dotud nedostane přijímání a nebude pochován podle obřadů církve reformované, dokud jeho děti nebudou příslušníky reformované církve, a tím využívaje svého postavení jako duchovní, způsobil jinému újmu na svobodě a cti a tak útiskem mu pohrozil, chtěje bezprávně na něm vynutiti, aby něco konal.

St-l námitkou sub 1) dovozuje, že trestní soud neprávem subsumoval jeho čin pod normu § 1 zák. č. 309/1921 Sb. Pokud by námitce této bylo rozuměti tak, že st-l žádá, aby nss přezkoumal meritorní správnost rozsudku trestního soudu, bylo by námitku tu uznati nepřípustnou podle § 3 lit. a) zák. o ss, podle něhož jest příslušnost nss-u vyloučena ve věcech, o nichž náleží rozhodovati řádným soudům.

Námitce té v souvislosti s námitkou sub 4) bylo by však lze rozuměti též tak, že st-l jí chce tvrditi, že čin, pro který byl odsouzen trestním soudem, nelze kvalifikovati za těžký mravní poklesek nedůstojný st-lova postavení jako duchovního. S tohoto hlediska bude o věci pojednáno níže.

Má-li st-l dále za to, že ztráta kongruového doplňku podle předpisu § 7 lit. b) zák. čl. XIV:1898 může nastati jen tehdy, byl-li duchovní odsouzen pro takový skutek, který je trestním zákonem kvalifikován jako »přečin«, vykládá si cit. ustanovení zákona nesprávně, neboť obratu přečin (vétség) na cit. místě zákona nelze rozuměti tak, že zákon tu užívá technického termínu trestního práva, které rozeznává mezi zločiny, přečiny a přestupky, nýbrž zákon obratem tím chce naznačiti hrubší poklesek (delikt) vůbec, jak plyne ze spojení obratu »přečin« s přídavným jménem »mravní« a dále z toho, že v tom směru nerozeznává mezi trestním rozsudkem soudním a mezi rozsudkem disciplinárním; právní kvalifikace disc. deliktu jako disc. přečinu nebo jako disc. přestupku není však v předpisech upravujících disc. právo všeobecně zavedena, nýbrž rozeznává se nejvýše mezi »služebním přečinem« a »nepořádkem«, nikoliv však k tomu cíli, aby určité skutkové podstaty byly podřizovány jedné nebo druhé kategorii, nýbrž jen za účelem kompetence, forem řízení a následků potrestání (srov. Slovník veřejného práva, heslo »Disciplinární právo«, str. 400 a násl.).

Ani námitce sub 3) nemohl nss přisvědčiti, neboť st-l tu přehlíží, že postup, který podle názoru st-le měl býti v daném případě zachován, je předepsán v §§ 8 a 9 zák. čl. XIV:1898 ve znění § 5 zák. čl. XIII:1909 jen v těch případech, kde trestní nebo disc. řízení ještě nebylo zavedeno nebo skončilo-li disc. řízení osvobozujícím nálezem; naproti tomu v § 7 lit. b), který předpokládá, že tu již jest odsuzující výrok, vydaný v soudním řízení trestním nebo v řízení disciplinárním, řízení st-lem požadované jako podmínka odnětí kongruového doplňku předepsáno není.

Konečně bylo k námitce sub 1) a sub 4) uvážiti, zda žal. úřad důvodně mohl ve skutkové podstatě činu, pro nějž byl st-l odsouzen trestním rozsudkem, spatřovati těžký mravní poklesek st-le jako duchovního nedůstojný.

V tom směru pak shledal nss, že žal. úřad v nař. rozhodnutí nijak nerozvedl, jakými úvahami dospěl k názoru, že jednání, pro které st-l byl trestním soudem odsouzen, dlužno kvalifikovati jako těžký mravní poklesek, nedůstojný postavení st-le jako duchovního. Prostý poukaz na to, že byl st-l pravoplatně odsouzen pro přestupek § 1 zák. č. 309/1921 Sb., po názoru nss-u nestačí, když-tě podle cit. ustanovení § 7 lit. b) zák. čl. XIV:1898 nemá za následek ztrátu kongruového doplňku odsouzení duchovního trestním rozsudkem nebo disc. nálezem pro jakýkoli trestní neb disc. delikt, nýbrž jen takový, jehož skutková podstata involvuje těžký mravní poklesek, nedůstojný postavení duchovního.

V řečené neúplnosti nař. rozhodnutí shledal nss podstatnou vadu řízení, neboť jí byla st-li znesnadněna obrana proti nař. rozhodnutí a nss-u přezkoumání jeho zákonitosti.

Č. 11.248.

Pojištění pensijní: Pojem »prací převážně duševních« podle zák. č. 89/1920 Sb.

(Nález ze dne 30. dubna 1934 č. 8927/32.)

Prejudikatura: Boh. A 457/20, 532/20, 1666/22, 3827/24, 8169/29, 9349/29.

Věc: Firma »Českomoravská-Kolben-Daněk, akciová společnost« v Praze proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: K žádosti Pensijního ústavu akciové společnosti Českomoravská-Kolben z 30. listopadu 1926 rozhodl zem. úřad v Praze výměrem z 12. května 1931 podle § 64 a) zák. č. 89/1920 Sb., že Josef T. v zaměstnání u této firmy byl od 21. května 1926 do 12. července 1926 povinen pensijním pojištěním. V důvodech bylo uvedeno, že výslechem jeho a zástupce firmy bylo zjištěno, že Josef T. v oné době byl zaměstnán tím, že hotové automobilové součástky porovnával pomocí měřidel (kalibrů) a jiných měřících pomůcek, zda se srovnávají svými rozměry s modely či výkresy. Shledal-li podle toho dotčený výrobek vadným či bezvadným, třídil pak tyto součástky a připravoval vadné výrobky k další kontrole. Tuto činnost, jež záležela v podstatě v hodnocení určitých poznatků,